

den Regel, som jeg har omtalt og ikke nu skal komme ind paa anden Gang, i de gamle Skattelove, at man for det første beregnede Renteindtægten af Ejendommens Kapitalværdi og for det andet beregnede Værdien af den personlige Virksomhed, Værdirelsen og Benyttelsen af den paagældende Ejendom. — Skulde der udelukkende være taget Sigte paa Renteindtægten af Jordbrugets Kapitalværdi, er det muligt, at 4 pCt. er for højt, og jeg tror, det vil være rigtigere, efter som Tiden er, at sætte $3\frac{1}{2}$ pCt. Dette er dog en mindre væsentlig Indvending, som jeg ikke skal komme dybere ind paa.

For ikke at blive alt for udførlig, skal jeg ikke komme ind paa at tale om Aktieselskaber eller om de 3 pCt., der have været Genstand for Omtale her i Tinget. Jeg vil blot sige, at jeg ser ikke nogen Fare i eller noget særligt uheldigt ved den saakaldte Dobbeltbeskatning. Der er saa mange Tilfælde, hvor man for at finde en Skatteydelse maa gøre et Fradrag i Bruttoindtægten for at komme til Nettoindtægten, og har man saa fundet denne, falder det naturligt at bestemme Skatten i Forhold til den Part, der fordeles til vedkommende, i Forhold til den Jordel, som vedkommende har. Det gælder om mange Fællessforetagender, om faste Ejendomme, hvor der er Tale om faste Skatter, om Bygningsskatter og Hartkornsskatter, og jeg vilde finde det meget naturligt, om det samme kunde gælde om den personlige Kommuneskat, saa meget mere som det er erkendt, at man maaske ellers ikke kunde komme til at ramme en Mængde Aktionærer, der jo kunne bo i Ulandet.

Bestemmelsen i § 6 om, at bestatte de gensidige Forsikringsforeninger, finder jeg ikke rigtig, thi disse gensidige Forsikringsforeninger have i Virkeligheden slet ingen Indtægt. De have ikke en eneste Ore i Indtægt, selv om de have en Reserverfond paa 200,000 Kr. De have været nødte til at tilvejebringe en saadan Reserverfond, men ikke for i nogen Maade at skaffe sig Indtægt, det er for at sikre sig mod alt for stor Tab. Resultatet af disse gensidige Forsikringsforeningers Virksomhed er jo en aarlig Udgift og ikke nogen Indtægt. Men dernæst naar vi skulde tale om at bestatte de gensidige Forsikringsforeninger, fremkommer der et tydeligt Eksempel paa, hvor ubeløbet det er at lade Princippet gælde om, at det er Opholdskommunen, der beskatter og fordeles Skatten mellem de Kommuner, hvorfra Indtægten stammer, idet en saadan Opholdskommune for et gensidigt Forsikringsforening skal fordele Skatten, der kan være tarvelig og lille nok. — Skatten f. Eks. af

200,000 Kr. — mellem flere Hundrede Kommuner. Det vil jo forarsage et Arbejde af saare vidtløftig Omstændighed, det er aldeles uensigtsmæssigt, og som den hele Beskatning ikke er værd.

Jeg har et Par Bemærkninger tilbage, nemlig om § 16. Jeg finder, at denne Paragraf, hvor der tales om Hartkornsskatterne, er altfor ubestemt. Jeg skal ikke komme ind paa at begrunde dette videre, men blot sige, at jeg vilde finde det rigtigere at følge et Mindretal i det andet Ting, der har stillet Forslag om, at Hartkornsskatten ikke i Fremtiden maa stige ud over dens nuværende Beløb. Det forekommer mig, at de Regler, som § 16 indeholder, ere saa vage og saa ubestemte, at jeg nødigt vil være med til at stemme for et Lovforslag, som indeholder den Slags Bestemmelser.

Noget lignende gælder med Hensyn til Bestemmelserne i § 18 om Beskatningen til Amtsrepartitionsskatten. Man synes selv at have haft Følelsen af, at disse Regler ere for ubestemte, idet der sluttes med følgende Sætning: „Inden Udløbet af 3 Aar skal der i Henhold til de indvundne Erfaringer ved Lov bestemmes nærmere Regler og Grænser for denne Fordeling“. Jeg vilde finde det rigtigere, om man fremkom med bestemte Regler og absolutte Bestemmelser, der kunde medføre en Nedgang i Hartkornsskatten til Amtet og paa den Maade overførte en større Del til Sognkommunerne. Der kunde naturligvis have været adskilligt mere at indvende mod Lovforslagets Enteltheder, men jeg skal ikke komme ind paa mere. Jeg har maaske tilladt mig temmelig længe at lægge Beslag paa det høje Tings Tid, og jeg skal derfor nu slutte med at udtale, at jeg alvorlig ønsker, at denne Sag maa blive fremmet. Jeg har følt i mange Aar, at der er stærk Trang til at komme en Vej ud med denne Sag, og det høje Ting har jo i Virkeligheden den samme Erkendelse. Det har allerede i 1882—83 givet stærke Vidnesbyrd om, at det erkender denne Trang. Jeg vil endvidere udtale min Tro paa, at dersom der blot er god Vilje fra alle Sider til at saa et godt Resultat ud af Sagen, ja, saa vil det ikke være umuligt at naa Resultatet. Men jeg skal tilføje, at jeg vilde meget beklage, om Loven skulde blive endelig vedtaget i den Skikkelse, hvori den foreligger her, ikke blot fordi den bryder med et Princip, som tidligere har været anerkendt fra alle Sider, nemlig Næringskommunens Ret til at bestatte de Indtægter, der flyde i selve Kommunen, et Princip, som jeg anser for at være det ene rigtige, men jeg vilde end yderligere beklage det, fordi Forslaget paa